ша, когато благородният маркиз Бонифаций Монферато с топлотата на южняк бе върнал върху устните на Исаковата вдовица бледен трепет на щастие и надежда, грозната вест за ненадейната му смърт бе смразила за винаги сърцето на Маргарита с печата на болката и отчаянието.

Бе заминал радостен, бодър, с весел смях на уста. "Ще се срещна в Кипсела с Анри, ще се отбия за малко в Мосинопол и след две недели ще бъда при теб!" Какъв зла съдба бе пресекла пътя му с пътя на страшния български цар?

Войскари от отредите на цар Иоаница се бяха случайно натъкнали на кралската дружина и бяха отнесли със себе си главата на гордия Долунски владетел...

Защо трябваше буйният и смел гибелин да остави хубавото си Монферато в Италия, за да дири нова власт и нови приключения в далечни непознати земи? Не беше ли достатъчно синьо ломбардското небе? Не беше ли достатъчно достойна родината му, за да й отнеме юначната си ръка в борбата й срещу притеснителите й? Защо трябваше прекрасната му мъжествена глава да се търкаля опозорена пред краката на хищния варварин?

Сълзи, като едри бисери, се ронеха върху посърналото лице на кралицата и падаха въз преплетените й пръсти.

В стаята влезе безшумно стара ромейска прислужница.

- Господарке!

Кралицата потрепера.

- Граф Биандрате иска да ти говори...

- Не приемам никого. Не знаеш ли?

- Но той настоява. Нещо много важно...

Кралицата дигна гневно глава

- Оставете ме на мира! Нищо не искам да чувам...

Граф Биандрате се втурна в стаята. Бледен, разтреперан.